A

Kamal Hisham bin Jaafar lwn Pendakwa Raya

B

MAHKAMAH TINGGI (JOHOR BAHRU) — PERMOHONAN JENAYAH NO JA-44–6–01 TAHUN 2018
MAT GHANI ABDULLAH PK
15 FEBRUARI 2018

C

Keterangan — Keterangan dokumentari — Kebolehterimaan — Pemohon dituduh dengan 17 pertuduhan di mahkamah sesyen — Pemohon memfailkan permohonan di Mahkamah Tinggi bagi membolehkan kesemua dokumen yang dikemukakan oleh pemohon di mahkamah sesyen diterima sebagi eksh 'D' — Sama ada Mahkamah Tinggi berhak memaksa mahkamah bicara untuk menerima masuk sesuatu dokumen tanpa proses yang dibenarkan oleh undang-undang — Akta Keterangan 1950 s 74

D

Prosedur Jenayah — Bidang kuasa — Bidang kuasa jenayah — Pemohon dituduh dengan 17 pertuduhan di mahkamah sesyen — Pemohon memfailkan permohonan di Mahkamah Tinggi bagi membolehkan kesemua dokumen yang dikemukakan oleh pemohon di mahkamah sesyen diterima sebagi eksh 'D' — Sama ada Mahkamah Tinggi boleh membuat pengisytiharan atas isu yang timbul di mahkamah bicara sebelum mahkamah bicara membuat keputusan — Akta Mahkamah Kehakiman 1964 s 3

E

F

Pemohon telah dituduh di mahkamah sesyen dengan 17 pertuduhan iaitu empat pertuduhan pecah amanah secara jenayah di bawah s 409 Kanun Keseksaan, empat pertuduhan di bawah s 132(1) Akta Syarikat 1965 ('AS') dan sembilan pertuduhan pengurupan wang haram di bawah s 4(1) Akta Pencegahan Pengubahan Wang Haram, Pencegahan Pembiayaan Keganasan dan Hasil Daripada Aktiviti Haram 2001. Hakim bicara telah menolak penerimaan masuk dokumen sebagai eksh 'D' ('perintah hakim bicara'). Sebelum pihak pendakwaan menutup kes, pemohon telah memaklumkan kepada hakim bicara bahawa satu permohonan akan dibuat di Mahkamah Tinggi yang akan membolehkan kesemua dokumen yang dikemukakan oleh pihak pembelaan diterima sebagai eksh 'D' dan dengan itu wajib dipertimbangkan oleh hakim bicara dalam membuat keputusan di penghujung kes pendakwaan. Pemohon kemudiannya memfailkan notis usul di Mahkamah Tinggi bagi memohon suatu deklarasi bahawa sebuah syarikat yang mempunyai hanya dua orang pengarah adalah memadai jika salah seorang pengarah telah memaklumkan dan/atau memberitahu kepentingannya di dalam apa jua kontrak yang dia ada kepentingan dengan cara menghantar notis atau surat kepada seorang lagi pengarah dan/atau

G

H

I

kepada setiausaha syarikat. Pemohon juga memohon perintah mahkamah untuk memutuskan dua persoalan undang-undang. Isu-isu yang dibangkitkan oleh responden yang perlu diputuskan oleh mahkamah adalah: (a) sama ada Mahkamah Tinggi boleh membuat pengisytiharan atas sesuatu isu yang ditimbulkan oleh satu pihak dalam sesuatu perbicaraan jenayah di mahkamah sesyen ('mahkamah bicara') sebelum mahkamah bicara tersebut membuat apa-apa keputusan; (b) sama ada undang-undang membenarkan Mahkamah Tinggi untuk memaksa mahkamah bicara untuk menerima masuk sesuatu dokumen tanpa proses yang dibenarkan oleh Akta Keterangan 1950 ('AK') atau undang-undang lain; dan (c) sama ada sesuatu dokumen boleh dimasukkan dalam keterangan tanpa mematuhi kehendak undang-undang.

Diputuskan, menolak permohonan:

(1) Perintah hakim bicara jelas menunjukkan ianya bukan suatu keputusan dan tidak termasuk di bawah s 3 Akta Mahkamah Kehakiman 1964 kerana perintah tersebut dibuat semasa dalam perjalanan sebuah perbicaraan yang tidak melupuskan hak pihak-pihak secara muktamad. Apa yang dilakukan oleh pemohon dalam kes semasa ialah membuat permohonan untuk mengisytihar sesuatu isu perundangan dan secara jalan belakangnya, memaksa mahkamah bicara untuk menerima masuk dokumen tanpa memanggil pembuat dokumen atau apa-apa syarat adalah satu laluan yang tidak diperkenankan dalam undang-undang (lihat perenggan 24–25).

(2) Tindakan pemohon juga membawa maksud supaya Mahkamah Tinggi mengeluarkan perintah yang bertujuan untuk mengatasi kehendak perundangan dalam penerimaan keterangan dokumentari seperti yang diperuntukkan oleh AK. Pemohon gagal sama sekali menunjukkan apakah asas permohonan semasa dan atas bidang kuasa apakah mahkamah boleh bertindak untuk memenuhi kehendak permohonan semasa. Tiada satu pun bidang kuasa yang ada di hadapan mahkamah yang membolehkan permohonan semasa dibenarkan (lihat perenggan 27 & 37).

(3) Berdasarkan nas-nas duluan, mahkamah tidak membenarkan penerimaan dokumen melalui pintu belakang seperti yang cuba dilakukan oleh pemohon dalam permohonan semasa. Dokumen yang bukan disediakan oleh mana-mana pegawai seperti pegawai dari Suruhanjaya Syarikat Malaysia ('SSM') tetapi disediakan oleh pemohon sendiri ke SSM tidak boleh diterima masuk sebagai dokumen awam di bawah s 74 AK, walaupun dokumen-dokumen yang dinyatakan di dalam afidavit pemohon tersebut dikatakan di bawah s 131 AS. Permohonan semasa bersifat tidak kompeten; bersifat remeh, membuang masa dan merupakan penyalahgunaan proses mahkamah; tidak mempunyai asas

undang-undang; dan kacau-ganggu terhadap proses perundangan oleh mahkamah bicara (lihat perenggan 45 & 51).

[English summary

The applicant was charged at the sessions court for 17 counts, namely charges of criminal breach of trust under s 409 of the Penal Code, four charged under s 132(1) of the Companies Act 1965 ('the CA') and nine charges for exchange of illegal monies under s 4(1) of the Anti-Money Laundering, Anti-Terrorism Financing and Proceeds of Unlawful Activities Act 2001 ('the AMLATFA'). The trial judge denied admission of the document tendered as exh D ('the trial judge order'). Before the conclusion of the prosecution's case, the applicant informed the trial judge that an application would be made at the High Court which would enable all the documents adduced to be considered by the trial judge in arriving at a decision at the end of the prosecution's case. The applicant filed a notice of motion at the High Court, for a declaration that a company which only has two directors was sufficient if one of the directors had informed and/or vested his interest in whatever contract which he has interest in by sending a notice or a letter to the other director and/or to the company secretary. The applicant also sought for a court order to determine two questions of law. The issues raised by the respondent for the court's determination were: (a) whether the High Court could make a declaration on an issue which was raised by another party in a criminal trial in a sessions court ('the trial court') before the trial court could make any decision; (b) whether the law could permit the High Court to compel the trial court to admit a document without a process permitted by the Evidence Act 1950 ('the EA') or any other laws; and (c) whether a document could be inserted in an evidence without complying the requirements of the law.

Held, dismissing the application:

(1) The order of the trial judge clearly showed that it was not a decision and was not categorised under s 3 of the Courts of Judicature Act 1964 as the said order could have been made in the course of a trial which did not dispose of the rights of the parties conclusively. What was done by the applicant in the present case was to make an application to declare on a particular issue of law and alternatively, compelling the trial court to admit documents without calling the maker of the document or any terms which were ways not condoned by the laws (see paras 24–25).

(2) The applicant's action also meant that the High Court could issue an order for the purpose of circumventing the requirements of the law in admitting documentary evidence as provided by the EA. The applicant failed to show what was the basis of the present application and on which jurisdiction could the court act to satisfy the wishes of the present application. There was no jurisdiction before the court that could enable the allowing of the present application (see paras 27 & 37).

(3) Based on preceding authorities, the court did not allow the admission of the documents by way of a back door as was attempted by the applicant in the present application. The documents which were not prepared by an officer from the Securities of Commission of Malaysia ('SC') but were prepared by the applicant himself to the SC could not be admitted as public evidence under s 74 of the EA of though the said documents which were stated in the applicant's affidavit were said to be under s 131 of the EA. The application was not competent, vexatious, a waste of time and was an abuse of the court process; did not have any basis under the law and was a nuisance toward the legal process of the trial court (see paras 45 & 51).]

Nota-nota

Untuk kes mengenai bidang kuasa jenayah, lihat 5(2) *Mallal's Digest* (5th Ed, 2017 Reissue) perenggan 2906.

Untuk kes-kes mengenai kebolehterimaan, lihat 7(1) *Mallal's Digest* (5th Ed, 2017 Reissue) perenggan 1489–1520.

Kes-kes yang dirujuk

Dato' Seri Anwar Ibrahim v PP [2010] 6 MLJ 585; [2010] 9 CLJ 625, MP (dirujuk)

Dato' Yap Peng v PP [1993] 1 MLJ 337; [1993] 2 CLJ 181, MT (dirujuk)

Dr Munawar Ahmad Aness v Ketua Pengarah Penjara, Malaysia & Ors [1999] 2 MLJ 289; [1999] 6 CLJ 332, MT (dirujuk)

Gan Boon Aun v PP [2016] 4 MLJ 265, MP (dirujuk)

Gan Kok Liong v PP [1969] 1 MLJ 30; [1968] 1 LNS 40 (dirujuk)

Liaw Kwai Wah & Anor v PP [1987] 2 MLJ 69; [1987] CLJ Rep 163, MA (dirujuk)

Ng Hong Choon v Timbalan Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri, Malaysia & Anor [1994] 1 MLJ 592; [1994] 1 LNS 100, MT (dirujuk)

Noorazlina binti Shamsudin lwn Pendakwa Raya [2016] MLJU 1758; [2016] 1 LNS 564, MR (dirujuk)

Siow Chung Peng v PP [2014] 4 MLJ 504; [2014] 6 CLJ 423, MP (dirujuk)

Stephen Kalong Ningkan v Tun Abang Haji Openg & Tawi Sli (No 2) [1967] 1 MLJ 46; [1966] 1 LNS 185 (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Keterangan 1950 ss 61, 65, 74, 74(2)

Akta Mahkamah Kehakiman 1964 ss 3, 22, 26, 30, 31, 35

Akta Pencegahan Pengubahan Wang Haram, Pencegahan Pembiayaan Keganasan dan Hasil daripada Aktiviti Haram 2001 s 4(1)

Akta Profesion Undang-Undang 1976 s 124

Akta Syarikat 1965 ss 131, 131(1), (2), 132(1)

Kanun Keseksaan s 409

Kanun Tatacara Jenayah ss 51, 173, 307, 323, 325

Noor Liana bt Hashim (Shaharuddin bin Ali dan Mohd Khairul Azam bersamanya) (Kamal Hisham & Assoc) bagi pihak pemohon.
Awang Armadajaya bin Awang Mahmud (Shukor bin Abu Bakar bersamanya) (Timbalan Pendakwa Raya, Jabatan Peguam Negara) bagi pihak responden.

Mat Ghani Abdullah PK:

PERMOHONAN

[1] Melalui satu notis usul ('NU') bertarikh 14 Januari 2018, pemohon telah memohon dengan mahkamah ini untuk:

(a) suatu deklarasi bahawa sebuah syarikat yang mempunyai hanya dua orang pengarah adalah memadai jika salah seorang pengarah telah memaklumkan dan/atau memberitahu kepentingannya di dalam apa jua kontrak yang dia ada kepentingan dengan cara menghantar notis atau surat kepada seorang lagi pengarah dan/atau kepada setiausaha syarikat;

(b) perintah untuk memutuskan dua persoalan undang-undang seperti berikut:

(i) sama ada s 131(1) Akta Syarikat 1965 adalah merujuk kepada 'resolusi pengarah' atau merujuk kepada 'notis kepada pengarah yang lain dan/atau setiausaha syarikat'; dan

(ii) sama ada satu firma guaman yang telah menyerahkan bil guaman mengikut s 124 Akta Profesion Undang-Undang 1976 kepada anak guam adalah 'trade creditor' atau 'creditor' dibawah s 131(2) Akta Syarikat 1965.

[2] Permohonan ini telah disokong affidavit pemohon sendiri yang mana pernyataan relevan diperturunkan seperti berikut:

> 3. Saya adalah merupakan Pengarah bagi syarikat Southern Ads Sdn Bhd ('syarikat SASB') sejak syarikat SASB tersebut ditubuhkan sehinggalah saya telah disingkirkan secara tidak sah pada 6.6.2011 yang mana suatu tindakan prosiding sivil kini sedang berjalan bagi tujuan dan maksud membantah dan/atau mempertikaikan penyingkiran saya sebagai pengarah syarikat SASB secara tidak sah dan salah di sisi undang-undang.
>
> 4. Saya sesungguhnya menyatakan bahawa pada sekitar Jun 2005, Pengarah syarikat SASB terdahulu yang dikenali sebagai Mohd Iqbal telah meletakkan jawatan di mana DYMM Sultan Ibrahim Ismail Ibni Almarhum Sultan Iskandar, yang juga merupakan Sultan Johor Darul Takzim telah dilantik sebagai Pengarah syarikat SASB pada masa tersebut.
>
> 5. Saya sesungguhnya menyatakan antara lainnya pada sekitar tahun 2009, telah

timbul beberapa isu di dalam syarikat SASB tersebut antara lainnya adalah berkaitan dengan isu samada saya telah mengisytiharkan dan/atau mendedahkan kepentingan saya di dalam kontrak-kontrak tertentu yang dimasuki antara syarikat SASB dengan pihak ketiga yang mana saya turut juga mempunyai kepentingan di dalam syarikat pihak ketiga berkenaan.

6. Saya sesungguhnya menyatakan bahawa adalah sangat jelas saya sebagai Pengarah syarikat SASB yang bertanggungjawab dan berhemah pada masa tersebut telah memaklumkan dan/atau mendedahkan dan/atau mengisytiharkan dan/atau memaklumkan kepada Pengarah syarikat SASB yang lain tersebut (di mana pada masa tersebut hanya dua (2) pengarah sahaja) serta juga kepada Setiausaha Syarikat berkenaan dengan kepentingan saya dalam pemberian kontrak syarikat SASB kepada pihak ketiga yang mana saya juga mempunyai kepentingan dalam syarikat ketiga tersebut.

7. Saya sesungguhnya percaya untuk menyatakan bahawa saya telah menyerahkan dokumen-dokumen berikut kepada Pengarah yang lain dan/atau kepada Setiausaha Syarikat SASB pada masa tersebut seperti berikut:-

7.1 Surat Mandat yang ditandatangani oleh DYMM Sultan Johor bertarikh 2.6.2007 yang mengesahkan saya telah mengisytiharkan kepentingan saya dalam syarikat lain. Sesalinan surat Mandat bertarikh 2.6.2007 dilampirkan bersama di sini dan ditandakan sebagai Ekshibit 'KHJ-1'.

7.2 Surat bertarikh 15.6.2005 kepada DYMM Sultan Johor yang telah difaks kepada Setiausaha Syarikat SASB, Lilian Low. Sesalinan surat bertarikh 15.6.2005 dilampirkan bersama di sini dan ditandakan sebagai Eksihibit 'KHJ-2'.

7.3 Surat kepada DYMM Sultan Johor bertarikh 1.3.2010 yang juga turut memaklumkan kontrak yang dimasuki oleh syarikat pihak ketiga yang mana saya mempunyai kepentingan. Sesalinan surat bertarikh 1.3.2010 dilampirkan bersama di sini dan ditandakan sebagai Ekshibit 'KHJ-3'. Peguamcara saya akan merujuk kepada semua dokumen berkenaan bagi maksud dan natijahnya.

8. Saya sesungguhnya menyatakan bahawa dokumen-dokumen berkenaan telahpun sempurna diserahkan kepada DYMM Sultan Johor dan Setiausaha Syarikat SASB.

9. Saya sesungguhnya ingin mengemukakan persoalan undang-undang untuk diputuskan oleh Mahkamah yang mulia ini berkenaan isu samada dokumen-dokumen tersebut di atas adalah memadai bagi tujuan dan maksud Seksyen 131 Akta Syarikat 1965.

10. Saya juga ingin menyatakan bahawa sebuah firma guaman, Tetuan Kamal Hisham & Associates telah menghantar bil-bil guaman yang mana telah dipersetujui kepada syarikat SASB bagi menuntut bayaran fi guaman untuk kerja-kerja guaman yang telah diberikan bagi tahun 2007–2009 kesemuanya sejumlah RM216.000.00 yang mana bil-bil tersebut telah dibayar oleh syarikat SASB kepada Tetuan Kamal Hisham & Associates pada sekitar Mei dan Jun 2010 atas perlaksanaan kerja-kerja guaman yang telah diberikan bagi tempoh tersebut tanpa sebarang pertikaian. Sesalinan surat dan bil guaman berkenaan dilampirkan

bersama di sini dan ditandakan sebagai Ekshibit 'KHJ-4'.

11. Saya juga ingin mengemukakan persoalan undang-undang untuk diputuskan oleh Mahkamah yang mulia ini berkenaan isu samada bil guaman yang tersebut di atas yang dihantar selaras Seksyen 124, Akta Profession Undang-Undang 1976 kepada anakguamnya adalah 'trade creditor' atau 'creditor' sepertimana di bawah Seksyen 131(2), Akta Syarikat 1965.

[3] Afidavit sokongan pemohon ini telah dibalas oleh pihak responden dan berikut adalah pernyataan yang relevan:

9. Merujuk kepada perenggan 6 Afidavit tersebut saya menegaskan bahawa Pemohon tidak pernah memaklumkan dan/atau mendedahkan dan/atau mengisytiharkan kepentingan Pemohon dalam syarikat di mana Pemohon mempunyai kepentingan berdasarkan keterangan Lilian Low iaitu setiausaha syarikat SASB bahawa beliau tidak tahu dan perkara ini tidak pernah di bawah dalam mesyuarat ahli lembaga pengarah atau mesyuarat pemegang saham syarikat SASB.

10. Merujuk kepada perenggan 7.1, 7.2 dan 7.3 Afidavit tersebut saya menafikan kesemua perkara tersebut dan menegaskan bahawa tiada Afidavit dari DYMM Sultan Ibrahim Ismail Ibni Almarhum Sultan Iskandar berkaitan perkara ini dan tiada sebab untuk Pemohon untuk tidak mendapatkan Afidavit dari DYMM Sultan Ibrahim Ismail Ibni Almarhum Sultan Iskandar bagi mengesahkan perkara ini selain keterangan Lilian Low semasa perbicaraan mengesahkan tidak pernah melihat mandat yang kononnya dikatakan oleh Pemohon datangnya dari DYMM Sultan Ibrahim Ismail Ibni Almarhum Sultan Iskandar.

11. Merujuk kepada perenggan 8 Afidavit tersebut saya menegaskan bahawa dokumen-dokumen tersebut dinafikan oleh Lilian Low dan tiada Afidavit daripada DYMM Sultan Ibrahim Ismail Ibni Almarhum Sultan Iskandar bagi mengesahkan bahawa dokumen-dokumen iaitu KHJ-1, KHJ-2, dan KHJ-3 ini telah sempurna diserahkan.

12. Merujuk kepada perenggan 9 Afidavit tersebut saya menegaskan bahawa Mahkamah Sesyen Johor Bahru belum membuat keputusan di akhir kes pendakwaan berkaitan dokumen-dokumen tersebut yang mana permohonan di hadapan Mahkamah yang Mulia ini ialah pra-matang dan penyalahgunaan undang-undang (abuse process of the Court).

13. Merujuk kepada perenggan 10 Afidavit tersebut saya menegaskan bahawa terdapat permohonan oleh Responden di bawah Seksyen 51 Kanun Tatacara Jenayah dan Perintah Mahkamah bertarikh 22.05.2016 telah membenarkan permohonan tersebut tetapi sehingga ke hari ini Responden tidak menyerahkan dokumen-dokumen yang disenaraikan sepertimana dalam Perintah tersebut. Responden juga telah menyerahkan Notis di bawah Seksyen 65 Akta Keterangan 1950 tetapi masih juga gagal diserahkan oleh Pemohon tetapi tiba-tiba ekshibit KHJ-1, KHJ-2, KHJ-3 dan KHJ-4 ini muncul semasa perbicaraan.

14. Merujuk kepada perenggan 10 juga saya menyatakan terdapat niat jahat atau malice di mana Responden mempunyai anggapan bahawa KHJ-1, KHJ-2, KHJ-3

dan KHJ-4 adalah palsu. Ini berdasarkan keterangan Zulaila Bt Abdullah iaitu SP7 semasa perbicaraan yang dirujuk ekshibit Idd92 dan P233 iaitu payment voucher bagi cek yang sama yang mana P233 yang dikemukakan oleh Responden disahkan disediakan oleh SP7 manala Idd92 pula yang dikemukakan oleh Pemohon dikatakan oleh SP7 ialah satu dokumen palsu.

15. Merujuk kepada perenggan 11 Afidavit tersebut saya menyatakan bahawa isu ini sepatutnya diputuskan oleh Mahkamah Bicara yang mana permohonan di hadapan Mahkamah yang Mulia ini ialah abuse process of the court, frivolous, vexatious dan tidak ada dalam Kanun Tatacara Jenayah.

LATAR BELAKANG PERMOHONAN

[4] Sebelum didalami asas permohonan ini ada baiknya kita melihat latar belakang yang membawa kepada permohonan ini yang diperolehi dari hujahan bertulis responden yang membantah permohonan ini.

[5] Fakta matriks yang membawa kepada permohonan ini secara ringkasnya adalah seperti berikut: Pemohon telah dipertuduhkan di hadapan Mahkamah Sesyen di Johor Bahru dalam Negeri Johor Darul Takzim (hakim bicara), di atas kehendak pendakwa raya dengan 17 pertuduhan iaitu empat pertuduhan pecah amanah secara jenayah di bawah s 409 Kanun Keseksaan, empat pertuduhan dibawah s 132(1) Akta Syarikat 1965 dan sembilan pertuduhan pengurupan wang haram di bawah s 4(1) AMLATFA 2001.

[6] Pertuduhan-pertuduhan tersebut disenaraikan di dalam kes-kes berikut di mahkamah sesyen: (a) 62K-6–09 Tahun 2015; (b) 62K-7–09 Tahun 2015; (c) 62K-8–09 Tahun 2015; (d) 62–52–09 Tahun 2015; (e) 62K-8–04 Tahun 2016; (f) 62K-9–04 Tahun 2016; dan (g) 62K-10–04 Tahun 2016.

[7] Perbicaraan telah berjalan dan pihak pendakwaan telah menutup kes pada 27 Disember 2017 setelah memanggil seramai 26 orang saksi dan menawarkan 18 orang lain kepada pihak pembelaan. Hakim bicara juga telah menetapkan 30 Januari 2018 sebagai tarikh untuk memfailkan hujahan bertulis dan bertukar-tukar hujahan dan 15 Februari 2018.

[8] Sebelum pihak pendakwaan menutup kes, pemohon (pembelaan) telah memaklumkan kepada hakim bicara bahawa satu permohonan akan dibuat di Mahkamah Tinggi yang akan membolehkan kesemua dokumen yang dikemukakan oleh pihak pembelaan diterima sebagai eksh 'D' dan dengan itu wajib dipertimbangkan oleh hakim bicara dalam membuat keputusan di penghujung kes pendakwaan. Apabila diminta oleh pihak pendakwaan, sifat dan tujuan permohonan yang bakal dibuat, pihak pembelaan enggan/gagal memaklumkan kepada hakim bicara. Rentetan dari prosiding di hadapan hakim mahkamah sesyen tersebut pemohon telah menfailkan permohonan ini.

[9] Pihak responden (pihak pendakwaan) telah membalas melalui affidavit balasan yang diikrarkan oleh Mohamad Azies Han bin Mohd Fadzi iaitu seorang pegawai pendakwa yang terlibat dalam kes perbicaraan pemohon yang difailkan pada 25 Januari 2018. Pernyataan relevan afidavit ini telah diperturunkan di atas.

[10] Sebelum tarikh pendengaran permohonan ini pihak pendakwaan juga telah memberi notis bantahan awal terhadap pemohon atas alasan:

(a) permohonan pemohon tidak kompeten;

(b) permohonan pemohon bersifat remeh, membuang masa dan merupakan penyalahgunaan proses mahkamah;

(c) permohonan pemohon tidak mempunyai asas undang-undang; dan

(d) permohonan pemohon merupakan kacau-ganggu terhadap proses perundangan oleh mahkamah bicara.

PROSIDING SEMASA PERMOHONAN

[11] Pendengaran notis usul ini telah ditetapkan pada 29 Januari 2018 dengan kehadiran TPR Tuan Awang Armadajaya bin Awang Mahmud (Tuan Awang) dan TPR Tuan Shukor bin Abu Bakar manakala Puan Noor Liana bt Hashim menyebut bagi pihak peguam pemohon.

[12] Pada awal pendengaran prosiding, Puan Noor Liana telah bangkit memohon masa untuk memfailkan affidavit jawapan kepada affidavit yang difailkan oleh responden bertarikh 25 Januari 2018 dan pada waktu yang sama ditetapkan suatu perbicaraan yang baru atas alasan Dato' Shaharuddin, kaunsel yang mengendalikan permohonan ini tidak dapat hadir pada hari tersebut kerana beliau mempunyai kes sambung bicara di Mahkamah Sesyen Petaling Jaya. Apabila ditanya kepada peguam yang menyebut bagi pihak Dato' Shaharuddin, beliau mengatakan tiada apa-apa permohonan dibuat untuk penangguhan ini dan mereka juga tahu tentang pendengaran permohonan ini pada hari tersebut.

[13] Akan tetapi permohonan untuk penangguhan pendengaran permohonan telah dibantah sekeras-kerasnya oleh TPR Tuan Awang atas alasan bahawa sebarang permohonan lebih awal untuk penangguhan dan semasa responden memfailkan affidavit jawapan jelas menunjukkan niat responden untuk menimbulkan bantahan awal terhadap permohonan tersebut. Permohonan penangguhan tanpa sebarang notis juga menunjukkan tiada hormat peguam terhadap mahkamah ini. Oleh itu, Tuan Awang telah memohon supaya permohonan ini dibatalkan terus.

A **[14]** Apabila menimbang keseluruhan keadaan di hadapan saya dengan mengambil kira alasan-alasan bantahan awal oleh pihak pendakwaan, merit kepada permohonan di dalam notis usul tersebut dan perbuatan tidak memaklumkan lebih awal tentang permohonan penangguhan telah menyebabkan saya memutuskan untuk menolak permohonan terhadap
B penangguhan pendengaran oleh permohon dan mengarahkan pihak-pihak meneruskan pendengaran NU ini.

ISU PERUNDANGAN DALAM PERMOHONAN INI

C **[15]** Dalam pada masa yang sama, pihak responden juga telah memfailkan hujahan bertulis yang komprehensif dan mantap bagi menyokong bantahan awal yang dikemukakan tersebut. Di dalam hujahan beliau, Tuan Awang telah dengan panjang lebar menghujahkan dan membangkitkan tiga isu
D perundangan yang patut dipertimbangkan oleh mahkamah ini iaitu:

(a) sama ada Mahkamah Tinggi boleh membuat pengisytiharan atas sesuatu isu yang ditimbulkan oleh satu pihak dalam sesuatu perbicaraan jenayah di mahkamah sesyen (mahkamah bicara) sebelum mahkamah bicara tersebut membuat sebarang keputusan;

E

(b) sama ada undang-undang membenarkan Mahkamah Tinggi untuk memaksa mahkamah sesyen (sebagai mahkamah bicara) untuk menerima masuk sesuatu dokumen tanpa proses yang dibenarkan oleh Akta Keterangan 1950 atau undang-undang lain; dan

F (c) sama ada sesuatu dokumen boleh dimasukkan dalam keterangan tanpa mematuhi kehendak undang-undang.

[16] Saranan Tuan Awang Armadajaya untuk mahkamah ini memutuskan
G tiga isu perundangan tersebut adalah amat tepat dan memenuhi keperluan untuk mahkamah ini membuat keputusan sepenuhnya terhadap permohonan ini. Ini kerana apabila meneliti kepada permohonan ini dan afidavit sokongan kepada permohonan ia tidak mendedahkan apakah asas sebenar permohonan ini.

H *Sama ada Mahkamah Tinggi boleh membuat pengisytiharan atas sesuatu isu yang ditimbulkan oleh satu pihak dalam sesuatu perbicaraan jenayah di mahkamah sesyen (mahkamah bicara) sebelum mahkamah bicara tersebut membuat sebarang keputusan*

I Apakah sebenarnya perintah dipohon

[17] Meneliti afidavit pemohon, saya dapati tujuan utama pihak pemohon memfailkan notis usul tersebut ialah agar mahkamah ini melihat dokumen yang dieksibitkan di dalam affidavit pemohon yang disertakan dalam notis usul

dan apabila merujuk kepada dokumen tersebut, secara automatik dokumen tersebut menjadi dokumen awam dan wajib dipertimbangkan oleh hakim bicara dalam membuat keputusan di penghujung kes pendakwaan di dalam kesemua kes di atas yang sedang berjalan di mahkamah sesyen tersebut.

[18] Akan tetapi meneliti latar belakang kepada permohonan ini ialah secara tidak langsung menunjukkan bahawa pemohon sebenarnya membuat rayuan atau semakan kepada keputusan yang dibuat oleh hakim bicara supaya kesemua dokumen yang dikemukakan semasa perbicaran oleh pihak pembelaan diterima sebagai 'D'. Persoalannya, bolehkah pihak pemohon berbuat demikian sedangkan hakim bicara belum lagi memuktamadkan perbicaraan tersebut? Soalan yang dikemukakan bersifat akademik kerana mahkamah bicara belum membuat keputusan muktamad yang memungkinkan satu rayuan atau semakan dibuat.

[19] Tidak dipertikaikan bahawa sesuatu perbicaraan jenayah di mahkamah bawahan tertakluk dengan peruntukkan di bawah s 173 Kanun Tatacara Jenayah ('KTJ'). Dan, mana-mana pihak yang terkilan dengan sebarang keputusan mahkamah bawahan mengenai apa-apa perkara yang diputuskan, laluan perundangan yang adalah melalui:

(a) rayuan dibawah s 307 Kanun Tatacara Jenayah; dan

(b) semakan dibawah s 325 Kanun Tatacara Jenayah.

[20] Namun demikian laluan rayuan atau semakan ini tertakluk kepada s 3 Akta Mahkamah Kehakiman 1964 ('AMK'). Selain itu hanya satu pengecualian iaitu rujukan ke Mahkamah Tinggi untuk menentukan keabsahan sesuatu undang-undang di bawah s 30 Akta Mahkamah Kehakiman 1964.

[21] Adalah menjadi undang-undang mantap bahawa sesuatu perintah atau keputusan yang dibuat oleh sesuatu mahkamah bicara adalah bersifat tidak boleh dirayu dan tidak boleh tertakluk kepada semakan mahkamah yang lebih tinggi sekiranya keputusan ini dibuat di dalam perjalanan sesuatu perbicaraan atau pendengaran atau perkara yang tidak melepaskan hak pihak-pihak secara muktamad dari latar belakang yang membawa kepada permohonan ini dengan jelas menunjukkan bahawa perintah tersebut hakim perbicaraan tidak termasuk dalam terma 'keputusan' seperti yang dijelaskan dalam s 3 AMK memperuntukkan:

> 3 Interpretation.
>
> 'decision' means judgment, sentence or order, but does not include any ruling made in the course of a trial or hearing of any cause or matter which does not finally dispose of the rights of the parties.

[22] Kenapa keputusan sedemikian tidak boleh dirayu ini dapat dilihat sebagaimana diputuskan bahawa oleh YAA Arifin Zakaria HB (Malaya) menyampaikan penghakiman mahkamah di dalam kes *Dato' Seri Anwar Ibrahim v Public Prosecutor* [2010] 6 MLJ 585; [2010] 9 CLJ 625:

> (1) Sebab yang mendasari pindaan kepada definasi 'keputusan' dalam s 3 AMK adalah untuk menghentikan pihak-pihak dari melengahkan suatu perbicaraan di depan mahkamah perbicaraan dengan memfailkan rayuan demi rayuan atas perintah-perintah yang dibuat oleh mahkamah perbicaraan semasa perbicaraan. Selain itu, definasi 'keputusan' sendirinya cukup jelas dan ia merupakan tugas mahkamah untuk memberi efek kepadanya. Keadilan menegaskan bahawa kes-kes sepatutnya berterusan tanpa gangguan yang tidak diperlukan sehingga penyudahan muktamad mereka. Itulah yang pindaan tersebut cuba mencapai. Hak sesuatu pihak yang terkilan oleh suatu perintah, akhirnya, tidak dijejaskan kerana pihak tersebut boleh membangkitkan isu itu semasa rayuan, jika ada, untuk difailkan selepas proses perbicaraan diakhiri. Oleh yang demikian, perintah mahkamah perbicaraan dalam kes ini bukan suatu 'keputusan' seperti yang dijelaskan dalam s 3 AMK dan rayuan tidak boleh dibuat terhadapnya.

[23] Prinsip ini juga dapat ini dapat dilihat dalam kes *Noorazlina binti Shamsudin lwn Pendakwa Raya* [2016] MLJU 1758; [2016] 1 LNS 564:

> The underlying reason behind the amendment to the definition of 'decision' in *s 3 of the CJA*, introduced by Amendment Act A 1031 of 1998, which came into effect on 31 July 1998 is to stop parties from stalling a trial before the trial court by filing appeal after appeal on rulings made by the trial court in the course of a trial. This is what the amendment seeks to achieve as evident from the explanatory statement to the Bill which reads:
>
> 2. Clause 2 seeks to amend *section 3 of Act 91*:
>
> At the moment, in the course of hearing a case, if the court decides on the admissibility of any evidence or document, the dissatisfied party may file an appeal. If such appeal is filed, the court has to stop the trial pending the decision of the appeal by the superior court. This cause a long delay in the completion of the hearing, especially when an appeal is filed against every ruling made by the trial court. The amendment is proposed in order to help expedite the hearing of cases in trial courts.

[24] Melihat senario di dalam kes sekarang ini, perintah yang dibuat oleh hakim bicara tersebut jelas menunjukkan ianya bukan suatu keputusan yang tidak termasuk di bawah s 3 AMK. Ini kerana perintah tersebut dibuat semasa dalam perjalanan sebuah perbicaraan yang tidak melupuskan hak pihak-pihak secara muktamad. Pihak pemohon sedar bahawa rayuan dan semakan tidak boleh dibuat terhadap keputusan hakim bicara yang menolak penerimaan masuk dokumen sebagai ekshibit pembelaan 'D'. Remedi yang ada pada pemohon hanya menunggu keseluruhan perbicaraan dimuktamadkan maka

permohonan ini dibuat. Oleh yang demikian, menyedari prinsip di atas pemohon telah menfailkan tindakan ini.

[25] Apa yang dilakukan oleh pemohon di dalam kes sekarang ini ialah membuat permohonan untuk mengisytihar sesuatu isu perundangan dan secara jalan belakangnya, memaksa mahkamah bicara untuk menerima masuk dokumen tanpa memanggil pembuat dokumen atau apa-apa syarat adalah satu laluan yang tidak diperkenankan dalam undang-undang. Persoalannya, apakah asas atau peruntukan undang-undang yang dapat disandarkan di dalam membuat permohonan ini. Adalah menjadi pinsip undang-undang yang mantap jika sekiranya ia tidak diperuntukkan oleh undang-undang, maka ia tidak boleh dibenarkan.

[26] Permohonan sedemikian bukan sahaja tiada sebarang peruntukan dalam Kanun Tatacara Jenayah yang boleh membenarkan atau mana mana undang-undang lain tetapi juga tindakan sedemikian dirasakan tidak bertika oleh pihak pemohon. Mana-mana pihak yang mahu mendapatkan apa-apa perintah dari sesuatu tribunal hendaklah mematuhi dan akur dengan prosedur yang diperuntukkan di dalam undang-undang bagi tujuan perintah tersebut. Sebagai pendoman dirujuk kes *Stephen Kalong Ningkan v Tun Abang Haji Openg & Tawi Sli (No 2)* [1967] 1 MLJ 46; [1966] 1 LNS 185, YAA Hakim Besar (Borneo) Pike memutuskan (antara lain):

> *Where a statute prescribes a particular mode of procedure that mode of procedure must be followed.* See *Bull v Attorney-General, for New South Wales* [1916] AC 564 and *East Midland Gas Board v Doncaster Corp* [1953] 1 All ER 54.

Sama ada undang-undang membenarkan Mahkamah Tinggi untuk memaksa mahkamah sesyen (sebagai mahkamah bicara) untuk menerima masuk sesuatu dokumen tanpa proses yang dibenarkan oleh Akta Keterangan atau undang-undang lain

[27] Tindakan pemohon di dalam permohonan ini juga membawa maksud supaya mahkamah ini mengeluarkan perintah yang bertujuan untuk mengatasi kehendak perundangan dalam penerimaan keterangan dokumentari seperti yang diperuntukan oleh Akta Keterangan. Mahkamah ini sehaluan pandangan TPR dengan hujahan berikut mengenai bidang kuasa Mahkamah Tinggi yang terbahagi kepada beberapa perkara:

(a) bidang kuasa asal (*original jurisdiction*);

(b) bidang kuasa semakan (*revisionary jurisdiction*);

(c) bidang kuasa seliaan (*supervisory jurisdiction*);

(d) bidang kuasa rayuan (*appellate jurisdiction*); and

(e) bidang kuasa rujukan (*reference jurisdiction*).

A Bidang kuasa asal (*original jurisdiction*)

[28] Bidang kuasa asal diperuntukan pleh s 22 Akta Mahkamah Kehakiman 1964 yang diperturunkan seperti berikut:

B 22 Criminal Jurisdiction

(1) The High Court shall have jurisdiction to try —

(a) all offences committed —

(i) within its local jurisdiction;

C (ii) on the high seas on board any ship or on any aircraft registered in Malaysia;

(iii) by any citizen or any permanent resident on the high seas on board any ship or on any aircraft;

D (iv) by any person on the high seas where the offence is piracy by the law of nations; and

(b) offences under Chapters VI and VI A of the Penal Code, and under any of the written laws specified in the Schedule to the Extra-Territorial Offences E Act 1976, or offences under any other written law the commission of which is certified by the Attorney General to affect the security of Malaysia committed, as the case may be —

(i) on the high seas on board any ship or on any aircraft registered in Malaysia;

F (ii) by any citizen or any permanent resident on the high seas on board any ship or on any aircraft;

(iii) by any citizen or any permanent resident in any place without and beyond the limits of Malaysia;

G (iv) by any person against a citizen of Malaysia;

(v) by any person against property belonging to the Government of Malaysia or the Government of any State in Malaysia located outside Malaysia, including diplomatic or consular premises of H Malaysia;

(vi) by any person to compel the Government of Malaysia or the Government of any State in Malaysia to do or refrain from doing any act;

I (vii) by any stateless person who has his habitual residence in Malaysia;

(viii) by any person against or on board a fixed platform while it is located on the continental shelf of Malaysia; or

(ix) by any person who after the commission of the offence is present in Malaysia.

(2) The High Court may pass any sentence allowed by law. A

[29] Di dalam kes *Siow Chung Peng v Public Prosecutor* [2014] 4 MLJ 504; [2014] 6 CLJ 423, Mahkamah Persekutuan, memutuskan, antara lain:

Under the CJA, 'original criminal jurisdiction' is the jurisdiction to try offences, with s 30 of the CJA as exception. The key words in s 22(1) of the CJA are 'jurisdiction to try'. In the instant case, the jurisdiction to try the offence was entrusted to the sessions court. Since the High Court was not the trial court trying the offence and there was no provision to permit an appeal of a criminal matter that emanated from a subordinate court to the Federal Court, the application for leave to appeal, beside being unknown in law and so could not or never be granted in any event, was an absolute non-starter. B C

Bidang kuasa rayuan *(appellate jurisdiction)* D

[30] Bidang kuasa rayuan diperuntukan oleh s 26 Akta Mahkamah Kehakiman 1964 yang diperturunkan seperti berikut:

26 Appellate criminal jurisdiction.

The appellate criminal jurisdiction of the High Court shall consist of the hearing of appeals from subordinate courts according to any law for the time being in force within the territorial jurisdiction of the High Court. E

Bidang kuasa seliaan *(supervisory jurisdiction)* F

[31] Bidang kuasa seliaan diperuntukan oleh s 35 Akta Mahkamah Kehakiman 1964 yang diperturunkan seperti berikut:

35 General supervisory and revisionary jurisdiction of High Court.

(1) In addition to the powers conferred on the High Court by this or any other written law, the High Court shall have general supervisory and revisionary jurisdiction over all subordinate courts, and may in particular, but without prejudice to the generality of the foregoing provision, if it appears desirable in the interests of justice, either of its own motion or at the instance of any party or person interested, at any stage in any matter or proceeding, whether civil or criminal, in any subordinate court, call for the record thereof, and may remove the same into the High Court or may give to the subordinate court such directions as to the further conduct of the same as justice may require. G H

(2) Upon the High Court calling for any record as aforesaid all proceedings in the subordinate court in the matter or proceeding in question shall be stayed pending further order of the High Court. I

Bidang kuasa semakan *(revisionary jurisdiction)*

[32] Bidang kuasa semakan diperuntukan oleh s 31 Akta Mahkamah

Kehakiman 1964 yang diperturunkan seperti berikut:

31 Revision of criminal proceedings of subordinate courts.

The High Court may exercise powers of revision in respect of criminal proceedings and matters in subordinate courts in accordance with any law for the time being in force relating to criminal procedure.

[33] Di dalam kes *Liaw Kwai Wah & Anor v Public Prosecutor* [1987] 2 MLJ 69; [1987] CLJ Rep 163, Mahkamah Agung memutuskan:

Power of Revision

Section 31 of the Courts of Judicature Act 1964 confers on the High Court, in respect of criminal proceedings and matters in the subordinate courts, the powers of revision. And s 323(i), Criminal Procedure Code (the Code), empowers a judge to call for and examine the record of any proceeding before any inferior criminal court for the purpose of satisfying himself as to the correctness, legality or propriety of any finding, sentence, or order recorded or passed … Section 325 of the Code further provides that in any case, the record of proceedings of which had been called for by the judge himself or which otherwise comes to his knowledge, the Judge may, in his discretion, exercise any of the powers conferred by ss 311, 315, 316 and 317 of the Code. Among the powers set out in, s 325(i) Criminal Procedure Code, is the power of the court to enhance or alter the nature of the sentence imposed (see also s 316(b) of the Code).

Object of Revision

We could observe that the power of revision is to be exercised in accordance with the law for the time being in force relating to criminal procedure. In the present case that law is the Criminal Procedure Code. We would also observe that the object of the revisionary powers provided for in the Code is —

> *… to confer upon criminal Courts a kind of paternal or supervisory jurisdiction, in order to correct miscarriage of justice arising from misconception of law, irregularity of procedure, neglect of proper precautions or apparent harshness of treatment, which has resulted on the one hand in some injury to the due maintenance of law and order, or on the other hand, in some undeserved hardship to individuals.* (*Emperor v Nasrullah & Others* [1928] AIR All 287).

It is also clear that the High Court may examine the record of proceedings in the subordinate courts 'wherever it considers that in doing so the purpose of justice will be served, as for example, when the record discloses no offence or when the accused is subjected to a vexatious and groundless prosecution (*Ramanathan Chettiyar vs K Sivarama Subrahmanya Ayyar* (1924) ILR 47 Mad 722).

DUTY OF HIGH COURT

Basically, the duty lies with the High Court to see that the criminal law is properly administered by an inferior court.

The judge's duty is to satisfy himself as to the correctness, legality or propriety of any finding, sentence or order, recorded or passed and as to the regularity of any proceedings of such inferior court. Where, for instance, a convicted person has

scrupulous objection to invoke the jurisdiction of a High Court, either on a question of legality of conviction or error of law concerning the conviction or sentence, the judge ought to call for and examine the record with a view to exercising the revisionary power to correct a miscarriage of justice.

POWER IS DISCRETIONARY

The High Court's power sitting in revision is discretionary. As it is, it must therefore be exercised judicially and within the limits and in the spirit of the legislation.

The principles which should guide the courts in the exercise of the revisionary powers have been clearly set out by Jenkins CJ in *Emperor v Bankatram Lachiram* (1954) ILR 28 Bom 533. In that case His Lordship said that this controlling power of the court is a discretionary power and it must be exercised with regard to all the circumstances of each particular case, anxious attention being given to the said circumstances, which vary greatly.

In *Re Soo Leot* [1956] 1 MLJ 54b Buhagiar J following the principles laid down by Jenkins CJ in R v Lachiram, held that the powers of the High Court in revision are exercisable at the discretion of the Court and that discretion is untrammelled and free, so as to be fairly exercised according to the exigencies of each case.

[34] Seterusnya peruntukan ss 323 dan 325 KTJ menyatakan seperti berikut:

325 Powers of Judge on revision

(1) A Judge may, in any case the record of the proceedings of which has been called for by himself or which otherwise comes to his knowledge, in his discretion, exercise any of the powers conferred by sections 311, 315, 316 and 317 of this Code.

(2) No order under this section shall be made to the prejudice of the accused unless he has had on opportunity of being heard, either personally or by advocate, in his own defence.

(3) Nothing in this section shall be deemed to authorise a Judge to convert a finding of acquittal into one of conviction.

Bidang kuasa rujukan *(reference jurisdiction)*

[35] Bidang kuasa rujukan diperuntukkan oleh s 30 AMK 1964:

30 Reference of constitutional question by subordinate court.

(1) Where in any proceedings in any subordinate court any question arises as to the effect of any provision of the Constitution the presiding officer of the court may stay the proceedings and may transmit the record thereof to the High Court.

(2) Any record of proceedings transmitted to the High Court under this section shall be examined by a Judge of the Court and where the Judge considers that the decision of a question as to the effect of a provision of the Constitution is necessary for the determination of the proceedings he

shall deal with the case in accordance with section 84 as if it were a case before him in the original jurisdiction of the High Court in which the question had arisen.

(3) Subsections (1) and (2) shall be deemed to be rules of court for the purposes of Article 128 (2) of the Constitution.

[36] Di dalam kes Mahkamah Persekutuan terkini, *Gan Boon Aun v Public Prosecutor* [2016] 4 MLJ 265, mahkamah menerangkan maksud s 30 ini:

> [21] We would take the view that under s 30 of the CJA the High Court judge has to consider and decide whether there is a question of constitutional issue on matters referred to it by the sessions court necessary for the determination of the proceedings before the sessions court. If there is none the High Court judge must send the case back for continued hearing before the sessions court. On the other hand, if the High Court finds that a decision on a question as to the effect of a provision of the Constitution is necessary for the determination of the proceedings in the sessions court it is the duty of the High Court judge under s 84 to state the question which in the opinion of the High Court judge had arisen as to the effect of the provision of the Constitution in the form of a special case which shall permit of an answer being given in the affirmative or the negative. Once that is done, the High Court judge shall transmit the special case to the Federal Court in accordance with the Rules of Court of the Federal Court.

[37] Saya sangat bersetuju dengan hujahan panjang lebar Tuan Awang di atas mengenai bidang kuasa Mahkamah Tinggi bahawa pemohon gagal sama sekali menunjukkan apakah asas permohonan ini dan atas bidang kuasa apakah Mahkamah ini boleh bertindak untuk memenuhi kehendak permohonan ini. Tiada suatu pun bidang kuasa yang ada di hadapan saya yang membolehkan permohonan ini dibenarkan.

Sama ada sesuatu dokumen boleh dimasukkan dalam keterangan tanpa mematuhi kehendak undang-undang

[38] Walaupun berdasarkan isu persoalan undang-undang di atas yang telah dibincangkan sudah memadai untuk menolak permohonan ini, namun bagi melengkapkan lagi alasan penghakiman ini, ada baiknya mahkamah ini menimbang juga merit permohonan ini sendiri, iaitu sama ada sesuatu dokumen boleh dimasukkan dalam keterangan tanpa mematuhi kehendak undang-undang sebagaimana yang telah diutarakan oleh timbalan pendakwa raya. Ini kerana pihak pemohon (pembelaan) menaruh harapan meninggi melalui permohonan ini agar kesemua dokumen tersebut hendaklah diterima masuk dan memaksa mahkamah bicara untuk menerimanya.

[39] Memang benar sebagaimana diperuntukkan undang-undang bahawa penerimaan dokumen di dalam perbicaraan hendaklah mengikut peraturan

yang ditetapkan oleh undang-undang. Tujuan utama sesuatu perbicaraan adalah untuk menentukkan kebenaran dan kemudiannya keadilan dan kebenaran mengikut undang-undang. Prinsip murni dapat dilihat di dalam dalam *Gan Kok Liong v Public Prosecutor* [1969] 1 MLJ 30; [1968] 1 LNS 40, dimana YA Hakim Raja Azlan Shah telah memutuskan (antara lain):

> ... If the object of a trial is first to ascertain truth and then do justice — justice according to law — upon the basis of this truth, then the learned president is not only justified but required to elicit any facts he deems important wherever these interests of truth and justice would suffer if he fails to do that ...

[40] Sebagaimana dihujahkan oleh TPR bahawa kemasukan sesuatu keterangan dokumentar ditetapkan di bawah s 61 Akta Keterangan 1950 yang memperuntukkan:

> 61 Proof of contents of documents
>
> The contents of documents may be proved either by primary or by secondary evidence.

[41] Sementara itu antara pengecualian yang diberi oleh undang-undang ialah dokumen awam seperti yang ditakrifkan s 74 Akta Keterangan 1950 yang diperturunkan seperti berikut:

> 74 Public documents
>
> The following documents are public documents:
>
> (a) documents forming the acts or records of the acts of —
>
> (i) the sovereign authority;
>
> (ii) official bodies and tribunals; and
>
> (iii) public officers, legislative, judicial and executive, whether Federal or State or of any other part of the Commonwealth or of a foreign country; and
>
> (b) public records kept in Malaysia of private documents.

[42] Selanjutnya s 74 AK telah dihuraikan tujuannya oleh YA Hakim Mokhtar Sidin (pada ketika itu) di dalam kes *Dato' Yap Peng v Public Prosecutor* [1993] 1 MLJ 337; [1993] 2 CLJ 181 at p 188 (MT):

> ... in my view, s 74 only provides the categorizing of a public document and nothing more than that ... The purpose of categorising ... is to make it easier for its production without the necessity of calling the maker or the keeper of such document to give in evidence to prove the existence of such document. In my view, that is the only purpose of ss 74 ... of the Evidence Act 1950. The relevancy and the admissibility of such a document is governed by the provisions of other sections of the Act or other laws. In my opinion, before such document could be admitted, the

A conditions and prerequisites of the section under which it is to be used must be satisfied.

[43] Begitu juga di dalam kes *Ng Hong Choon v Timbalan Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri, Malaysia & Anor* [1994] 1 MLJ 592; [1994] 1 LNS 100 YA Hakim Vincent Ng (pada ketika itu) menyatakan:

> ... in my view, the only material point in dispute is whether exh YKS1 comes within the ambit of the exception to the 'best evidence rule', namely, whether secondary evidence is admissible to prove compliance of the said provision of the Act. Encik Karpal Singh cited two conflicting authorities — in both of which there was no appeal. The authorities being *Chiam Ching Kiang v Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri* [1994] MLJU 8, *Yeow Boon Kee v Timbalan Menteri Dalam Negeri Malaysia & Anor* [1993] 2 MLJ 359. In *Yeow Boon Kee*'s case, it was held by LC Vohrah J that a duly certified true copy of the report of the reporting officer, who was only away in nearby Indonesia, exhibited in the respondents' affidavit, is admissible under the Evidence Act 1950. Whereas, in CHIAM CHING KIANG, it was held that a similar report by the reporting officer, who was at the material time in Cambodia, was inadmissible, and this had caused a break in the chain of evidence relating to the authorization for the detention under the relevant provision.
>
> Section 65 states as follows:
>
> > (1) Secondary evidence may be given of the existence, condition or contents of a document admissible in evidence in the following cases:
> >
> > (e) when the original is a public document within the meaning of section 74; ...
>
> Section 74 states as follows:
>
> > The following documents are public documents:
> >
> > (a) documents forming the acts or records of the acts of:
> >
> > ... (ii) official bodies and tribunals; and
> >
> > (iii) public officers, legislative, judicial and executive, whether Federal or State or of any other part of the Commonwealth or of a foreign country, and ...
>
> *My careful reading of ss 65 and 74 found myself compelled to the conclusion that where the document is a public document, the best evidence rule is inapplicable*. Also, further, that secondary evidence may be adduced (as in our current case) not only as to the existence of such document but also as to its contents. I would thus readily agree with LC Vohrah J's judgment in *Yeow Boon Kee*.

[44] Di dalam kes *Dr Munawar Ahmad Aness v Ketua Pengarah Penjara, Malaysia & Ors* [1999] 2 MLJ 289; [1999] 6 CLJ 332, YA Hakim Abdul Wahab Patail memutuskan:

> As to what a public officer may be ordered to issue a certified copy of under the Evidence Act is provided in s 76 of the Evidence Act 1950.

The section provides:

76 Certified copies of public documents.

Every public officer having the custody of a public document which any person has a right to inspect shall give that person on demand a copy of it on payment of the legal fees therefor, together with a certificate, written at the foot of the copy, that it is a true copy of the document or part thereof, as the case may be, and the certificate shall be dated and subscribed by the officer with his name and his official title, and shall be sealed whenever the officer is authorized by law to make use of a seal, and the copies so certified shall be called certified copies.

Explanation — Any officer who by the ordinary course of official duty is authorized to deliver the copies shall be deemed to have the custody of the documents within the meaning of this section.

From the words of s 76 it is clear that it applies only to public documents which the applicant has a right to inspect, and upon payment of the legal fees therefor. Thus firstly it must be shown to be a public document, and secondly that the applicant has a right to inspect it, and thirdly he tenders the legal fees therefor.

Firstly as to public documents. A public document is defined in s 74 of the Evidence Act:

74 Public Documents.

The following documents are public documents:

(a) documents forming the acts or records of the acts of —

(i) the sovereign authority;

(ii) official bodies and tribunals; and

(iii) public officers, legislative, judicial and executive, whether Federal or State or of any other part of the Commonwealth or of a foreign country; and

(b) public records kept in Malaysia of private documents.

It is clear from s 74 that the document must itself form the act or record of the acts of the public officer. Sarkar on Evidence 14th ed p. 1078 has this to say with regard to 'acts or records of the acts':

CLAUSE (1): 'Acts or Records of the acts'. In construing s 74 it may fairly be supposed that the word 'acts' in the phrase, 'documents forming the acts or records of acts' is used in one and the same sense. The act of which the record made is a public document must be similar in kind to the act which takes shape in a public document. The kind of acts which this section has in view is indicated by s 78. The acts there mentioned, are all final completed acts as distinguished from acts of a preparatory or tentative character. The enquiries which a public officer may make whether under the Cr P Code or otherwise, may not result in action. There may not be publicity about them. There is a substantial difference between such measures and the specific act in which they result. It is the latter only that this section was intended to apply. Unless the above distinction is drawn, we cannot see where the

A right of discovery is to stop (per Shephard J, in *R v Arumugam* (1897) ILR 20 Mad 189 at p 196; folld in *Chandi Charn v Baistab* 31 Cal 284; 8 CWN 125). A memo sent to a magistrate by a Civil Surgeon in compliance with the former's request to report the age of an accused, is not the act or a record of his act as a public officer and it merely embodies the civil surgeon's opinion as an expert (*Abdul Halim v Saadat Ah* 1928 AIR Orrisa 155). It would be an unwarranted restriction on the words 'documents forming the acts or the records of the acts', to say that they should be confined to those parts of an income-tax record which the income tax officer has himself prepared and to exclude documents which he has himself called for (eg return, profit and loss statement &c) or which have been admitted to the record for the purpose of the assessment (*Ramarao v Venkataramayya* 1940 AIR Mad 768).

In *Heyne v Fischel & Co* (1913) 30 TR 190 *it was held that documents kept in the post office showing the times telegrams were received and sent were held not to be a public record*. However, applying a liberal interpretation, I would hold that a record of matters that a public officer is required by law to maintain is a public document, even though it may be a record of acts of visitation by other persons. The act of recording by the officer is in each case a separate and complete act.

Secondly, the section only applies if it is shown that the application is in respect of a public document which he has a right to inspect. In this regard there is nothing in the Prisons Act and Rules, and the Lock-up Rules that confers a right upon the applicant to inspect those records. Reliance is entirely upon ss 74 and 76 of the Evidence Act.

[45] Saya amat sehaluan pendapat dengan timbalan pendakwa raya yang terpelajar bahawa di dalam kesemua nas-nas yang dipetik di atas mahkamah tidak membenarkan penerimaan dokumen melalui pintu belakang seperti yang cuba dilakukan oleh pemohon dalam permohonan ini. Bahkan juga diputuskan bahawa dokumen yang diarahkan untuk dikemukakan oleh seorang penjawat awam bukanlah dokumen awam kerana ia merupakan jawapan oleh seseorang kepada penjawat awam tersebut dan bukan dokumen hasil dari tindakan penjawat awam itu sendiri. Keadaan ini adalah sama dengan apa yang dipohon oleh pemohon di dalam kes ini yang mana dokumen yang bukan disediakan oleh mana-mana orang pegawai seperti pegawai dari Suruhanjaya Syarikat Malaysia (SSM) tetapi disediakan oleh pihak pemohon sendiri ke SSM tidak boleh diterima masuk sebagai dokumen awam sebagai kehendak s 74 AK, walaupun dokumen-dokumen yang dinyatakan di dalam afidavit pemohon tersebut dikatakan di bawah s 131 Akta Syarikat 1965.

[46] Dengan memetik penghakiman di atas:

It would be an unwarranted restriction on the words 'documents forming the acts or the records of the acts', to say that they should be confined to those parts of an income-tax record which the Income Tax Officer has himself prepared AND TO EXCLUDE documents which he has himself called for (eg return, profit and loss statement etc) or which have been admitted to the record for the purpose of the assessment.

[47] Pihak pendakwaan juga memaklumkan di dalam hujahan mereka bahawa sebelum perbicaraan bermula mereka telah memberi notis di bawah s 65 Akta Keterangan 1950 kepada tertuduh (pemohon) melalui peguambela terdahulu untuk meminta pihak pembelaan mengemukakan semua dokumen asal yang relevan kepada pertuduhan-pertuduhan yang dihadapi oleh tertuduh, mereka telah membuat permohonan di hadapan mahkamah sesyen dibawah s 51 KTJ untuk satu perintah kepada pemohon untuk menyerahkan semua dokumen yang berkaitan dengan semua pertuduhan yang dihadapi oleh pemohon. Akan tetapi sehingga hari ini, tiada sebarang dokumen yang diserahkan kepada pihak pendakwaan di bawah s 65 Akta Keterangan 1950. Selanjut hakim bicara juga memerintahkan pemohon menyerahkan semua dokumen asal yang berkaitan dengan pertuduhan yang dihadapi pemohon dan perentah ini dibuat di bawah s 51 KTJ. Akan tetapi peguambela pemohon ketika itu memaklumkan tiada sebarang dokumen yang ada pada pemohon atau firma atau saudara mara pemohon dan oleh yang demikian, tidak menyerahkan sebarang dokumen kepada pihak pendakwaan.

[48] Sebagaimana ditegaskan oleh TPR bahawa apa yang sepatutnya dibuat oleh pemohon pada masa perbicaraan ialah dokumen itu hendaklah diserahkan kepada pegawai penyiasat agar boleh dikemukakan sebagai dokumen pembelaan di bawah s 74(2) Akta Keterangan 1950. Oleh itu TPR menghujahkan bahawa kegagalan pemohon ini menimbulkan satu sangkaan yang kuat bahawa dokumen yang dikemukakan telah direka cipta.

[49] Malahan kegagalan pemohon menjadikan dokumen tersebut sebagai eksibit pembelaan pada peringkat pihak pendakwaan bukan suatu penamat kepada pemohon kerana dia masih mempunyai pilihan selanjutnya ialah mengemukakan kesemua dokumen melalui pemohon jika pemohon diperintahkan untuk membela diri. Harus juga diingatkan bahawa penerimaan dokumen ditentukan oleh pihak yang membuktikan kes.

KESIMPULAN

[50] Sebagaimana dihujahkan oleh TPR Awang bahawa pemohon telah membuat permohonan yang tidak diketahui apakah arena perundangan yang boleh digunapakai bagi membolehkan permohonan ini dibenarkan. Tindakan sedemikian menunjukkan juga usaha yang tidak bertika oleh pihak pemohon dalam usaha untuk memasukkan keterangan dokumentar yang tidak mematuhi kehendak undang-undang keterangan atau apa-apa prinsip undang-undang.

[51] Di atas alasan-alasan di atas permohonan ini ditolak kerana ia adalah bersifat:

(a) tidak kompeten;

A (b) bersifat remeh, membuang masa dan merupakan penyalahgunaan proses mahkamah;

(c) tidak mempunyai asas undang-undang; dan

(d) kacau-ganggu terhadap proses perundangan oleh mahkamah bicara.

B

Permohonan ditolak.

Dilaporkan oleh Dzulqarnain Ab Fatar

C

D

E

F

G

H

I